

## POSTANOWIENIE

6 listopada 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

na posiedzeniu niejawnym 6 listopada 2025 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa W.P.

przeciwko D.C.

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej D.C.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach

z 26 czerwca 2023 r., I ACa 2890/22,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądza od pozwanej na rzecz powoda tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego 2700,00 (dwa tysiące siedemset) zł z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia pozwanej odpisu postanowienia do dnia zapłaty.**

## UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżąca oparła wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na pierwszej z powołanych przesłanek. Wskazał na występowanie zagadnień prawnych ujętych w pytaniach: czy w sytuacji, gdy solvens zawiera umowę przedwstępną w formie aktu notarialnego sprzedaży nieruchomości, choć nie zamierza jej wykonać i nie informuje o tym accipiens, powstaje po jego stronie roszczenie o zwrot wypłaconej zaliczki, której kwota została przekazana osobie trzeciej zgodnie z wolą solvensa; przy przyjęciu, iż stosowanie art. 405 k.c. jest uzasadnione koniecznością represji w stosunku do świadczeń niegodziwych, czy przepis ten znajduje zastosowanie do umów niezrealizowanych z przyczyn leżących jedynie po stronie solvensa, który osiągnął zamierzony, a ukryty przed accipienssem cel; czy powstaje po stronie accipiensa obowiązek zwrotu otrzymanej zaliczki w sytuacji, gdy strony umowy nie uzgodniły jej celu, zaś jej kwota została przekazana osobie trzeciej zgodnie z wolą solvensa.

Przez istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c., należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć charakter uniwersalny, co oznacza, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych, podobnych spraw. Chodzi przy tym o problem, którego wyjaśnienie jest konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostający w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398<sup>13</sup> § 2 k.p.c.), i także w związku z podstawą prawną zaskarżonego wyroku (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13 oraz z dnia 3 lutego 2012 r. I UK 271/11 - nie publ.). Konieczne jest przytoczenie argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Skarżący powinien nie tylko wskazać przepis prawa (materialnego lub procesowego), którego dotyczy zagadnienie, ale także przedstawić pogłębioną argumentację prawną w celu wykazania, że zagadnienie jest istotne, a jego rozstrzygnięcie ma znaczenie dla merytorycznego rozstrzygnięcia w jego sprawie (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 23 sierpnia 2007 r., I UK 134/07 oraz z dnia 9 lutego 2011 r., III SK 41/10 - nie publ.).

Przedstawione przez skarżącą wątpliwości i sposób ich ujęcia nie odzwierciedlają wystąpienia istotnego zagadnienia prawnego; nie wskazują na przepisy prawa będące ich źródłem i nie zostały uargumentowane stosownym – wskazanym wyżej – wywodem prawnym.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.).

(M.M.)

[r.g.]